

služ. ř.), nelze z ustanovení § 33 písm. b) služ. ř. dovoditi neoprávněnost žalobního nároku. Sporný předpis § 33 písm. b) služ. ř. má poznatelně na mysli, že manželé mohli až do smrti manžela ve společné domácnosti žiti, neřeší však případ, kdyby vyvinuvší se poměry znemožnily manželské soužití bezvinné manželce s manželem. Není tedy případ, o který právě ve sporu jde, služebním řádem upraven a nelze proto naň použití dovolávaného ustanovení § 33 písm. b) služ. ř. Není-li o něm ani jiných zvláštních předpisů, bylo o nároku žalobkyně rozhodnouti podle spravedlivého uvážení zvláštností tohoto případu s náležitým zřetelem k obdobným zákonným předpisům (§ 7 obč. zák.), z nichž přicházel by v úvahu předpis § 15 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 o úpravě služebních poměrů trvale ustanovených zřízenců nestatutárních obcí, jenž omezuje odepření vdovského platu pouze na případ, když v době smrti manžela byla vdova z vlastního provinění již soudně rozvedena, jinak však vdovský plat jí přiznává. Nelze proto ani vdově, které ujednáním manžela bylo znemožněno používatí s ním společné domácnosti, odepřiti nárok na vdovský plat, poněvadž nebylo by spravedlivé žádati na ní, by nesnesitelné soužití trpěla jen proto, by si uchovala nárok na vdovský plat. Taková podmínka by se přičila veškerému právnímu citění a sociální podstatě vdovského zaopatření, kdyby na ní měl býti závislým nárok žalobkyně na vdovskou pensí. To zdá se vyciřovati i sama dovolatelka, ana v dovolání připouští, že by vdově zůstal nárok zachován, kdyby sporem o rozvod prokázala pravoplatně vinu manžela a nemožnost s ním žiti ve společné domácnosti. Než ani o tom není ve služebním řádu, zejména při § 33 nejmenší zmínky, což potvrzuje právě názor dovolacím soudem předem již vyslovený, že tato otázka služebním řádem upravena nebyla. Mínění dovolatelky, že pouze úspěšným rozvodovým nebo rozlukovým sporem, při němž by byla vina manžela zjištěna, mohla by si žalobkyně nárok na vdovský plat zajistiti, nelze přisvědčiti, any skutkové okolnosti, které by bylo v rozvodovém sporu zjišťovati, byly v tomto sporu rovněž zjištěny a z nich právě nižší soudy zcela případně dovodily, že jen chováním manžela byla žalobkyně donucena opustiti společnou domácnost, že tedy neučinila tak o své újmě ani ze zlého úmyslu, — jak snaží se dolíčiti dovolání — nýbrž že byla nesnesitelnými poměry a jednáním svého manžela z manželského soužití vypuzena, kteréžto skutečnosti by o sobě byly s to, by opodstatnily i důvod rozvodový.

Čís. 8113.

K tomu, by bylo vynuceno upravení pozemku ke vzrůstu trávy, lze povolití exekuci jedině podle § 353 ex. ř., nikoliv podle § 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. června 1928, R I 255/28.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by na základě soudního smíru bylo dlužníku zakázáno rušiti vymáhajícího věřitele v držbě práva žati trávu

na části veřejné cesty a by dlužníku bylo nařízeno, část cesty jím rozoranou urovnati a upravit k vzrůstu trávy, soud prvního stádu zamítl. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že na základě smíru povolil exekuci 1. by bylo vynuceno opomenutí všech jednání, jimiž se překáží pokojné a klidné držbě práva žati trávu na části veřejné cesty; 2. vykoná-li dlužník opět něco, co jest povinen opomenouti podle smíru, uloží mu soud pokutu; 3. zmocněním vymáhajícího věřitele, by dal obnoviti na nebezpečnoství a na náklad dlužníka dřívější stav, který byl změněn tím, že dal dlužník část pozemku rozorati svým zřízencem; 4. uložil dlužníku zaplatiti do 14 dní pod následky exekuce útraty, jež tím povstanou, a zatím se určují na 50 Kč; 5. uložil dlužníku, by do 14 dní složil u soudu jistotu 100 Kč za škodu, která by povstala dalším jednáním proti záповědi; 6. povolil exekuci na svršky k vydobytí útrat.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka potud, že zrušil napadené usnesení v odstavcích 3—6, jinak je ponechal v platnosti.

Důvody:

Dovolací rekurs tvrdí, že pro exekuční nárok není exekučního titulu. Než rekursní soud správně vyložil obsah soudního smíru z 29. prosince 1924, podle něhož nynější dlužník uznal, že nynější vymáhající věřitelé byli v držbě práva žati trávu na cestě, uznal, že je v ní porušil navežením kamene a zavázal se dalšího rušení této držby se zdržeti. Rekursní soud právem uznal, že povinný nesmí nic předsevzít, co by směřovalo k porušení této držby. Vymáhající věřitelé jsou smírem chráněni proti každému neoprávněnému zasáhnutí do ní, ne jenom proti skládání kamene. Seznal-li rekursní soud, že novým zasáhnutím byla držba porušena, musil povolit na návrh věřitelů opatření, která byla důležitá podle povahy případu pro vedení exekuce, avšak jen do té míry, pokud tato opatření byla navrhována a pokud byla ve smyslu exekučního titulu a předpisu § 353 až 355 ex. ř. přípustná. Když tedy exekuční návrh byl upraven podle § 354 ex. ř., ačkoliv měl znít podle § 353 ex. ř. (na čin, který může býti vykonán jinou osobou), mohl soud podle § 355 ex. ř. povolit ovšem exekuci navrženou uložením peněžité pokuty nebo vazby, pokud návrh směřoval k opomenutí jednání klidnou držbu práva žati trávu rušících. Tomuto právnímu názoru vyhovuje napadené usnesení v bodech 1 a 2, tedy pokud byla povolena exekuce vynucením opomenutí všech jednání pokojnou držbu rušících a pohroženo pokutou 50 Kč. V tomto rozsahu bylo tedy usnesení soudu rekursního potvrzeno. Nelze však povolit exekuci k vynucení činu zastupitelného, jímž jest upravení pozemku ke vzrůstu trávy, způsobem navrženým, pokutou, nýbrž jediné podle § 353 ex. ř. zmocněním vymáhajícího věřitele, — a to k návrhu — by dal vykonati čin na dlužníkův náklad. Takového návrhu věřitel neučinil a návrhu jeho podle § 354 ex. ř. učiněnému bylo by lze vyhověti jen, kdyby šlo o jednání zastupitelné. Soud rekursní tedy pochybil,

zmocniv vymáhajícího věřitele, by na náklad a nebezpečnoství dlužníkovu dal obnoviti dřívější stav, nařídív dále povinné straně, by zaplatila náklady, jež tím povstanou, a určiv tyto náklady na 50 Kč, neboť to navrženo nebylo. Z téhož důvodu nebylo lze povolití zřízení jistoty (§ 355 ex. ř.) a mobilární exekuci k dobytí nákladů 50 Kč.

Čís. 8114.

Exekuční soud v zemích historických jako soud dožádaný o výkon exekuce (§ 17 ex. ř.) jest, jakmile započal její výkon, povolán rozhodovati o návrhu na odklad prováděné u něho exekuce, třebas žalobu o zrušení exekuce, o kterou se opírá návrh na odklad exekuce, projednává soud na Slovensku, jenž jest také soudem povolivším exekuci.

(Rozh. ze dne 6. června 1928, R I 407/28.)

Dlužník navrhl u exekučního soudu v Praze, který provedl výkon usneseními sedrie v Báňské Bystřici ze dne 16. května a ze dne 1. listopadu 1927, povolených mobilárních exekucí, by exekuce ty byly odloženy až do právoplatnosti vyřízení žaloby na zrušení exekucí těch podané dlužníkem u sedrie v Báňské Bystřici proti straně vymáhající, ježto by mu z pokračování v exekuci vzešla nenahraditelná újma. Soud první stolice odklad exekuce povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 45 druhý odstavec ex. ř. jest sice exekuční soud příslušný k rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce, byl-li návrh podán po počátku výkonu exekuce, to však samozřejmě jen v tom předpokladu, že exekuční soud jest v obvodu platnosti exekučního řádu. Není-li tomu tak, jako v projednávaném případě, v němž exekuce byla povolena soudem na Slovensku, kde dosud jest v platnosti zvláštní řád exekuční, nelze uznati zdejší exekuční soud za příslušný k rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce. Neboť tím by se zdejší exekuční soud ocitl v rozporu se zákonem vlastního státu. Stanoví totiž § 31 zák. čl. LX:1881 pro Slovensko dosud platný, že o tom, má-li žaloba ve smyslu § 30 zák. čl. LIV:1913 na obmezení neb suspendování exekuce podaná odkladný účinek, rozhoduje soud k projednání žaloby té příslušný, v projednávaném případě tudíž sedrie v Báňské Bystřici. Na tomto ustanovení nebylo zákonem ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. nic měněno, neboť bod 17 čl. V. zákona, jímž upraven § 93 zák. čl. LX:1881 a jenž jedná o příslušnosti exekučního soudu k povolení odkladu exekuce, vztahuje se jen na žaloby excindační přípustné ve smyslu § 92 zák. čl. LX:1881, nikoli však na případy jiné nehledíc ani k tomu, že ustanovení čl. V. a tudíž i bodu 17 podle čl. XX. cit. zákona nejsou dosud v platnosti. V projednávaném případě není tudíž exekuční soud v Praze příslušným k rozhodnutí a povolení žádaného odkladu, nýbrž sedrie v Báňské Bystřici (vide výnos min. sprav. čís. 123/27). Napadené usnesení, jímž byl povolen odklad, neodpovídá proto zákonu, bylo proto stížnosti jako odůvodněné vyhověno a usnesení napadené změněno tak jak shora uvedeno.